

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פר' ויחי ט"ז טבת תשע"ג 6

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ ייח"א
שבת	ט"ז	כג.	רל"ב
ראשון	י"ז	כג:	רל"ג
שני	י"ח	כד.	רל"ד
שלישי	י"ט	כד:	רל"ה
רביעי	כ'	כה.	רל"ו
חמישי	כ"א	כה:	רל"ז
שישי	כ"ב	כו.	רל"ח

חשיבות הלימוד

...אך אף על פי כן הכרחתי למלאות רצונך, להשיבך דבר בשביל זה בעצמו, כדי להזכירך ולזרוך שתזכור... היטב בכל יום ובכל עת את כל הדבורים הקדושים האמתיים הממיתים בכל מיני תמימות, ואף על פי כן הם עמקים עמקים מאד מלאים חכמה עמקה אמתית עמקות לפניהם מעמקות עד אין סוף ואין תכלית, אשר עליהם אין להוסיף ומהם אין לגרע כי אם לעין בהם ולשום לב עליהם, תקפץ בכל פעם כל מיני מטעמים הפשוטים את הנפש, ועצות אמתיות לחזק נפשך ונפש כמותך והגרועיים מסוף, והטובים מסוף, כל אחד לפי ערכו העשירי, והעני, והבינוני, נערים גם זקנים, בריאים, וחלשים חס ושלום, בכל מיני עתים העוברים על האדם, הכל כפאשר לכל יכולים למצא בהם טוב טעם ודעת אמתית, באופן שישאיר כל אחד על עמדו בכל עת, לקפץ על כל העומדים עליו בכל יום להטרידו מושגי עולמות חס ושלום. כי לא אחד בלבד עומד על כל אדם בכל יום לבלותו לגמרי חס ושלום, כי אם רבים מאד רבים מכל צד..."

(עלים לתרופה - קצ"ג)

תורה י"ד

עלה במחשבה תחילה

כללות כל הנשמות הם ששים ריבוא ולא יותר, והנה התורה היא שורש נשמות ישראל, כי ממנה חוצבו ובה נרששו, ולכן יש בתורה ס' ריבוא פירושים, בפשט, ושישים ריבוא ברמז, ושישים ריבוא בדרש, ושישים ריבוא בסוד, הנרמזים בר"ת פרד"ס, ומכל פירוש מן השישים ריבוא פירושים, נתהווה נשמה אחת של ישראל, לפי שאין נשמה מישראל שאינה כלולה מארבע בחינות אלו."

להאיר לנשמות ישראל

כשאישי ישראל לומד את התורה הקדושה, וכל אות היא עוד שורש של נשמה קדושה, אזי על ידי הלימוד, כל אות מאיר לנשמה ששורשה מזה הזאת, ואזי הנשמה מתעוררת לחזור בתשובה, כי כל סיבת הירידה והנפילה של נשמה קדושה מנשמות ישראל, היא רק מחמת שהנשמה התרחקה משורשה הקדוש, אך ברגע שהנשמה תתחבר לשורש, אזי ממילא יכול הרע ויאבד, וברגע שלומדים את האות שזהו שרשה, אזי היא מתעוררת.

התנוצצות האותיות מאחד לשני

וכשהאדם לומד הרבה אותיות, שזה שורשם של הרבה נשמות, אזי מתנוצצים האותיות ביניהם, וכל אות מקבל הארה מחברו, ועל ידי זה הם מתחברים ומתקשרים כאחד.

המשך בעמ' הבא

ס"ק ד': שצריך כל אדם, ובפרט תלמיד חכם, לברך ולהאיר בלמוד תורתו בש"ש הנשמות, הינו במחשבה תחלה, כי שם שרשנו. נמצא, כשפביא הארה וברכה לתוך תחילת המחשבה, ועל ידו מתנוצצין ומתברכין הנשמות, נמצא כשפמשיך נשמה לבנו, בוודאי הוא מושיך נשמה בהירה וזכה, ועל ידי זה גם בנו יהיה תלמיד חכם.

אבל כשאין מאיר ומברך את התחלה על ידי לימודו, אז כשפמשיך נשמה לבנו, הנשמה היא בבחינת "אני ישנה", ואינה מאירה מפני זה לא יהיה בנו תלמיד חכם,

תחילת המחשבה

קודם שהיה נבראים, קודם שהיו מלאכים, בשורש השורשים, במחשבה תחילה, כשרק עלה במחשבה דקודשא בריך הוא לברוא העולם, שם עלו נשמות ישראל, ומשם הוא שורש הנשמות הקדושות של עם ישראל, ואפי' כושעי ישראל יש לנשמתם אחיזה בשורש גבוה זה.

התורה הקדושה שורש הנשמות

התורה הקדושה, הוא שורש נשמות ישראל, ויש בתורה שישים ריבוא אותיות, כנגד שישים ריבוא נשמות ישראל, וזה לשון האר"י הקדוש: "דע כי

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' גילוח ב' - עד ד' מדרך רכ"ו עד דף רל"ב.

א. עיקר היהדות תלוי בפאות וזקן, ועל ידם נשפע שפע, עד שאין צריכים לעסוק בשום עסק. (גילוח ב - ג)

ב. עיקר דת ישראל, ועקר היהדות תלוי בזקן ופאות, ובהם ניכר היהודי, כי הוא מזרע ברך ה', מזרע ישראל. ומי שרוח אחרת עמו, חס ושלום, ורוצה לכפור, חס ושלום, באלקי ישראל, תחילת הכפירה הוא שמשליך, חס ושלום, מעליו הזקן והפאות, (ג - ב)

אוי למי שנוגע, חס ושלום, להשחית שערות אחת מהדיקנא קדישא והפאות בשאט נפש ובזדון ובמעל, אוי לו ואוי לנפשו, כי עוקר עצמו ונפשו מאלקי ישראל, ואין לו חלק בתורת משה, אוי לנפשו כי גמלו להם רעה."

ג. אי אפשר להשיג שום השגה, ולדעת שום ידיעה בהתנוצצות אלקותו יתברך, כי אם על-ידי האמונה הקדושה, אשר היא השער שדרך שם נכנסין לכל הקדושות, לכל ההשגות, ולכל הידיעות הקדושות, (ג - ח)

שאין תקוה לצאת מהגלות כי אם על-ידי בחינה זאת שהיא האמונה הקדושה, שמי שיהיה חזק בהאמונה, בוודאי יזכה לנצח המלחמה, ויצא מן הגלות בוודאי."

ד. העיקר בעבודת ה', שלא יתפחד האדם כלל, וכמו שאמר רבינו זכרוננו לברכה, "שבעולם הזה האדם צריך לעבור על גשר צר מאד, והעקר הוא שלא יתפחד האדם כלל". ועקר ההתחזקות לעבור על הגשר צר בשלום בלי פחד הוא האמונה הקדושה. (ג - ט)

ה. וזה נעשה על ידי צדיקי הדור דיקא הגדולים במעלה יתרה דיקא, שהם עוסקים להכניס בנו אמונתנו הקדושה, ובכל התורות וההשגות שהם מגלין

לנו, על-ידי זה הם מחיין ומחזקין אמונתו הקדושה, כי אף על פי שאנו רואין ומביינין שאין אנו מביינין דבריהם כלל, ואנו רואים מרחוק שחכמתם הגדולה נעלם ורוחוק מאתנו מאד, אף על פי כן כל חד כפום מה דמשער בלביה, יכול להתנוצץ לו מעט רמזים גדולים וחזקים, כמה צריכין להתחזק באמונה, (ג - י"א)

"כולי האי ואולי, יזכה גם כן לידע ולהשיג קצת לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, אשר נועם ערבות מתיקות התנוצצות אחד, אי אפשר לשער, וכדאי לסבול כל היסורין שבעולם, ולשבר כל התאוות ולהתייגע ולטרוח בעבודת ה' בכל הטרחות ויגיעות, ובמסירת נפש באמת, שבביל ערבות נעימות התנוצצות אחד, אשרי הזוכה לרדוף אחר זה באמת."

1. בתחילת התעוררות התשובה צריך לברוח מיד שמתעורר, ואל יביט לאחוריו כלל, יהיה איך שיהיה, יחוס על נפשו, ויברח בחפזון ממה שהוא צריך לברוח. וגם אסור לו אז להתחיל לחשב על פרנסה, אם כן מהיכן יתפרנס? רק יבטח בה' וישליך עליו יתברך יהבו, והוא יכלכלהו. (ג - י"ב)

"כי בודאי כשנופלים על האדם רוצחים וגולנים או חיות רעות, והוא מסהר לברוח מהם, בודאי אינו חושב אז מהיכן יתפרנס וכיוצא, מכל שכן כשהאדם צריך לברוח מן השאול תחתיות ומתחתיו, ומיסורי עולם לחיי עולם, איך הוא צריך לברוח למטה ולהמלט על נפשו, ולא יביט לאחוריו כלל, כי אינו יכול להתממה וגם צידה ופרנסה לא יעשה לו ויבטח בה' וישען באלקיו כי לא יעזבוהו."

2. אף על פי שכבר זכה להמשיך לעצמו איזה חכמה ודעת, הוא צריך להחזיק בתמימותו כבתחילה, ואדרבא, עתה אמונתו חזקה יותר מבתחילה על ידי השגת הדעת שהשיג, כי על ידי זה השיג יותר איך אי אפשר לדעת אותו יתברך. ואיך צריכין להתחזק באמונה יתרה מאד. (ג - י"ד)

3. כל עבודת האדם בזה העולם הוא לבקש תמיד בכל הדברים שבעולם את השי"ת, (ד - א)

"כי מי שזוכה לידע האמת על בריו כמו שהוא אמת, שה' יתברך ברא הכל, יש מאין, ומחיה ומקים הכל ברצונו, ומשגיח על הכל בהשגחה פרטית, זאת הידיעה האמתית היא בחינת הארת פני ה'."

4. יש בנשמת האדם רשימה מאמתת אלקותו יתברך, שעל ידי זה יש לו כח להאמין בהאמת, אף על פי שאינו רואה האמת עדין בדעתו. והאמונה היא עקר הידיעה. ועל כן באמת אמרו רבותינו זכרונם לברכה, המחליף בדיבורו, כאלו עובד עבודה זרה, כי בוודאי כשמשקר בחברו באיזה משא ומתן ואין לו נאמנות, הוא פוגם בהאמונה הקדושה ונחשב כעובד עבודה זרה ממש, כי הנאמנות שבין אדם לחברו נמשך מהאמונה הקדושה. (ד - ג)

התנאי ענווה ושפלות

המשך מעמ' קודם תנ' י"ד

אך אי אפשר לזכות, שתורתו תאיר בשורשי הנשמות, כי אם על ידי שלומד בקדושה¹, ועל ידי שישבר גאותו, ויהיה שפל בתכלית השפלות. "שצריכין ללמוד תורה בשלימות כזה, עד שעל ידי לימוד תורתו, יביא ברכה והארה בשורשי נשמות ישראל." (פרפראות)

נשמה בהירה וזכה

על ידי שלמד תורה כראוי, והאיר בשורשים, והמשיך לשם שפע וברכה, אזי וודאי כשהוא עצמו רוצה להמשיך נשמה, הוא זוכה שמביאים לו נשמה בהירה וזכה. וכשהנשמה בהירה וזכה, אזי וודאי שהוא יהיה תלמיד חכם, ולא ימשך לרע, כי אין לו מסכים המבדילים, וכשאין מסכים, התורה הקדושה מאירה לו, המצוות מאירים לו. הטוב מאיר לו.

קודש לה'

בשביל לזכות להמשיך נשמה קדושה ומאירה, צריך גם לקדש ולהאיר את כל מה שקשור להתחלה, גם את המאכלים שאוכל, וגם את כל מעשיו, כך שכל המציאות תהיה קודש להשם. "מה שכתוב שם (בלקוטי חלק ראשון סימן י"ד) שם באות ד'... שמעתי ממנו זכרונו לברכה עוד בזה. כי ההולדה נמשכת כפי המאכלים שאכל תחלה וכו'. וצריך כל אדם לברך ולקדש את בחינת התחלה, דהינו מה שהוא תחלה וקדם לההולדה, דהינו האכילה וכל עסקיו וכו', עד שימשיך ההולדה בקדושה ובטהרה כראוי, ואז יהיה גם בנו תלמיד חכם." (שיחות הר"ן³)

לעת האוכל גושי הלום

לכן בועז קודם שנשא את רות, בדק אותה באכילה. ⁴ "ויאמר לה בועז לעת האוכל גושי הלום, ואכלת מן הלחם, וטבלת פיתך בחומוץ, ותשב מצד הקוצרים, ויצבת לה קלי, ותאכל ותשבע ותותר." ⁵ "כי בשביל לזכות להמשיך את נשמת משיח, הוא רצה לראות שהיא קידשה את האכילה כראוי, ואם היא אכן באמת ראויה להביא את נשמת משיח." "וְזֶהוּ בְּפֶקֶט וּבְכֻלָּל, כִּי

אֵין לְאָדָם לומר אֵין אֵין יָכוֹל לְהִתְקַרֵב לְהִשָּׁם יִתְבַּרַךְ וְאֵין חָחֹק כָּל-כָּךְ עַל-יְדֵי רַבּוּי מַעֲשֵׂי הַרְעִים. כִּי אֲדַרְבָּה כָּל מָה שֶׁהוּא חָחֹק בְּיֹתֵר, יִתְגַּדֵּל עַל יְדוֹ כְּבוֹד הַשֵּׁם וְיִתְבַּרַךְ בְּיֹתֵר כְּשֵׁי שֶׁתִּגְדֵּל לְשׁוֹב וְלְהִתְקַרֵב אֵלָיו יִתְבַּרַךְ כִּי זֶה

עקר כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרַךְ

(קיצור ליקו"מ י"ד)

בְּפִקְטוּיֹת עַל כָּל אָדָם צָרִיךְ לְעַבֵּר כָּל זֶה שֶׁצָּרִיךְ לְהִתְיַגֵּעַ לְבַרֵךְ בְּבִירוֹ אַחַר בְּרוּר. וְהַבְּרוּר הָאֲחֵרוֹן שֶׁהֵיא בְּבִחִינַת אֲכִילָה קִשָּׁה מְכַלֵּם." ²

שבת שורש התורה

עיקר הזמן שנמשך הארה לשורשי הנשמות, והנשמות מתעוררים, הוא בשבת קודש, משום שבשבת קיבלו את התורה, ושבת הוא שורש התורה,² ועל כן שבת זה הזמן, שאפשר לזכות להארת הנשמה, זמן שמתגלים בו נשמות גדולות. "השבת נועם הנשמות. והשביעי עונג הרוחות. ועדן הנפשות. להתעדן באהבתך ויראתך. שבת קודש נפשי חולת אהבתך. שבת קודש נפשות ישראל בצל כנפיך יחסיון. ירוין מדשן ביתך"⁶

קריאת התורה בשבת

מסיבה זאת קוראים בתורה בשבת, כי שבת הוא זמן הארת התורה, ועל ידי קריאת התורה בציבור, בספר תורה שנכתב כדינו, בטעמים ונקודות, זה בחינת שלימות עסק התורה כראוי, שעל ידי זה מאירים שורשי הנשמות. ועיקר השורשים נמצאים בשישים ריבוא אותיות, מבראשית עד לעיני כל ישראל, שאת זה קוראים בשבת.²

1. קיצור ליקו"מ. 2. ליקו"ה או"ח - הלכות סעודה, הלכה ה - ה, מבואר שם הכל באריכות. 3. "ס"ק קל"ב. 4. באר- הנחל. 5. רות ב' - י"ד 6. זמירות שבת - לר' אהרן מקרלין.

תורה ט"ו

החכם עיניו בראשו

צודק או לא

לכל אחד נראה שהוא תמיד צודק וכל מעשיו רק בצדק, ביושר ובנאמנות. אך אם האדם לא ישפוט ויבדוק את עצמו בקביעות בעין-אמת. הוא יכול חלילה וחס ליפול לעקמימות קשות עד מאוד (כמבואר בסיפורי מעשיות, במעשה של הבעל תפילה, לאיזה דעות טועות אפשר ליפול).

ס"ק א': שִׁשְׁפֹּט וְיִדְוִן בְּעַצְמוֹ כָּל עֶסְקִי, וּבְזֶה יִסִּיר מַעֲלָיו כָּל הַפְּחָדִים, וְיַעֲלֶה בְּחִינַת יְרָאָה בְּרָה וְנִקְיָה, וְתִשְׁאָר אֵין יְרָאת הַשֵּׁם וְלֹא יְרָאָה אַחֲרָת. כִּי כְּשֵׁאִין אָדָם דָּן וְשׁוֹפֵט אֶת עַצְמוֹ, אֲזִי דָּנִין וְשׁוֹפֵטִין אוֹתוֹ לְמַעֲלָה, כִּי אִם אֵין דִּין לְמַטָּה יֵשׁ דִּין ... וְזֶהוּ שֶׁהָאָדָם מַפְחֵד אֶת עַצְמוֹ מֵאִיזָה דְבַר, מִשֵּׁר אוּ מִגְּנָבִים וְשֶׁאֵר פְּחָדִים זֶה הוּא שֶׁהִירָאָה נִתְלַבֵּשׁ בְּזֶה הַדְּבַר, כִּי אִם לֹא הָיָה נִתְלַבֵּשׁ הִירָאָה בְּזֶה הַדְּבַר, לֹא הָיָה כֹּחַ בְּזֶה הַדְּבַר לְהַפְחִיד אֶת הָאָדָם.

כשהאדם אינו בודק את מעשיו, ואינו שופט את עצמו, אזי מלמעלה שופטים אותו. כי היראה הוא בידי האדם, אם הוא יבדוק את מעשיו ועסקיו, ויכלכל דבריו במשפט, שהכל יהיה רק כרצון ה' על פי תורה, זה מעלה את היראה לשורש, אך אם הוא לא שופט את עצמו, ואינו מעלה את היראה, אז היראה נופלת לכל הדברים שבעולם "יִרְאָה בְּהִתְבּוֹדָדוֹת בְּיָנוּ לְבָיִן קוֹנוֹ. וְיִדְוִין וְיִשְׁפּוֹט אֶת עַצְמוֹ כְּכֹל עַתְּ כֹּל עֲסָקָיו וְיַעֲשֶׂהוּ, אִם כֶּךָ כָּאִוִי וְהָמוֹן לוֹ לַעֲשׂוֹת וְלִהְתַּנְהֵג וְנָגַד הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, הַגּוֹמֵל עִמּוֹ טוֹבוֹת כְּכֹל עַת וְנִגְמָה, וְיִכְלָל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט. וְעַל הַכֹּל יִבּוֹא בְּמִשְׁפָּט עִם עַצְמוֹ, וְהוּא בְּעַצְמוֹ יִדְוִין וְיִשְׁפּוֹט אֶת עַצְמוֹ עַל כֹּל עֲסָקָיו וְיַעֲשֶׂהוּ. וְכִזָּה יִסּוֹר מַעֲלָיו כֹּל הַפְּחָדִים וְיִצַּל מִיָּרְאוֹת הַנְּפִלוֹת, הֵינּוּ שְׁלֵא יִירָא וְלֹא יִפְחַד מִשׁוֹם שׁוֹר וְאָדוֹן וְחָזָה רַעָה וְלִסְטָיִם, וְלֹא מִשׁוֹם דְּבָר שְׂבָעוּלָם, נֶקַח מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ לְבַד יִירָא וְיִפְחַד, וְכִזָּה יַעֲלֶה אֶת הִירָאָה לְשִׁרְשָׁהּ דְּהֵינּוּ לְדַעַת. וְיִזְכָּה לְדַעַת שְׁלֵם שְׂיַבַּע מִפִּי לְהִתְיַבֵּא, הֵינּוּ לִירְאָה אֶת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד לְבַד יִרְאֵת הַרְוֹמָמוֹת." ¹

חַתְלַבֵּשׁ בְּכָל הַדְּבָרִים שְׂבָעוּלָם

כי האדם נשפט בכל יום ויום, ונידון על כל מעשיו שעשה באותו היום. וכשהמשפט נופל ח"ו לכל הדברים שבעולם, "לְמִשְׁפָּטֶיךָ עֲמָדוֹ", אֲצִי "הַכֹּל עֲבִידֶיךָ" לַעֲשׂוֹת דִּין בְּזָה הָאָדָם, וְכֹל מִה שֵׁשׁ בְּעוֹלָם מִשְׁעַבְדֵי, לְנִקּוּם מֵהָאָדָם עַל מַעֲשָׂיו הָרָעִים, וְאִזִּי ה' יִרְחַם, נופלים על האדם כל מיני צער ופחדים וכו'. "כִּי כְּשֶׁאֵין הָאָדָם דָּן וְשׁוֹפֵט אֶת עַצְמוֹ, אֲצִי דָּנִין וְשׁוֹפֵטִין אוֹתוֹ לְמַעְלָה. וְאֲצִי הַדִּין וְתַלְבֵּשׁ כְּכֹל הַדְּבָרִים, וְכֹל הַדְּבָרִים שְׂבָעוּלָם נִעֲשִׂים שְׁלִיחִים לְמִקּוּם לַעֲשׂוֹת בְּזָה הָאִישׁ מִשְׁפָּט

פעם אחת אמר מוהרנ"ת לפני אנ"ש התורה אור הגנוז, וכשסיים התורה ונשאר אנ"ש, ענה ואמר להם שהפירוש של התורה הוא: **"מי שרוצה לטעום אור רבינו הקדוש, שהוא אור הגנוז, ירבה בהתבודדות."** (ביאור הליקוטים ת' ט"ו)

כְּתוּב, הֵינּוּ שְׂיֻכּוֹל לְקַבֵּל עֲנָשׁוֹ וְדִינוֹ עַל-יְדֵי כָּל הַדְּבָרִים שְׂבָעוּלָם. כְּמוֹ שְׂרָאָיִן בְּחוּשׁ שְׂכָשְׁמָגִיעַ לְאָדָם אֵיזָה דִּין וְיִסּוּרִין חַס וְשָׁלוֹם, עַל-פִּי רוֹב הֵם בָּאִים עַל- יְדֵי סֶבֶה קְלָה עַל-יְדֵי דְבָר קָטָן, שְׁלֵא הָיָה עוֹלָה עַל הַדַּעַת שְׂעַל-יְדֵי דְבָר קָטָן כְּזָה יִתְגַּלְגַּל לוֹ חוֹלָאֵת וְיִסּוּרִין כְּאֵלֶּה חַס וְשָׁלוֹם. אֲךָ כֹּל זֶה מִמְּחַמַּת שְׁהַדִּין שְׂעָלָיו מְלַמְעָלָה וְתַלְבֵּשׁ בְּזָה הַדְּבָר כְּדֵי לַעֲשׂוֹת בּוֹ הַמִּשְׁפָּט הַמְּגִיעַ לוֹ." ¹

לַחֲפֹשׂ אֶת ה'

והעצה היא, גם במצב הזה, עליו לחפש את השי"ת ממקומו, ולזכור שהכל רק מאת השי"ת, ואין שום כח גשמי, כי ע"ז הוא מוציא ולוקח את היראה שנפלה, ומחזירה לשרשה. "וצריכין אז להביט היטב להכירו יתברך, כי באמת אפלו אם אין האדם זוכה לפשפש במעשיו, ולשפוט את עצמו מקודם, עד שבא הדין עליו, חס ושלום, הוא צריך על כל פנים אחר כך, לשוב עד המכה ולהעלות כל היראות הנפולות לה' יתברך, דהינו שיתבונן שאין שום דבר שיכול ליראות ולהפחיד אותו, או לעשות בו דין ויסורים חס ושלום, כי אם על פי משפט שלמעלה, על ידי חיות אלקות שנתלבש בזה הדבר, שזהו בחינת יראה עלאה שירדה מכסאה בעוונותיו, ונתלבשה באלו הדברים שיש לו פחד ויסורים מהם, חס ושלום." ²

יגיעה גדולה ורחמים

אך שלאחר שהיראה נפלה, צריך יגיעה גדולה ורחמים לזכות שהיא תחזור לשורשה, בפרט שהיראה לאחר נפילתה, היא בידי החיצונים, ועל ידי זה יש לחיצונים כח להפחידו וכו' רח"ל, ואזי בכח זה הם מנסים גם לקררו ולהפילו. "אבל באמת קשה מאד אז להעלות ולברך כי אם ביגיעה גדולה וברחמים רבים. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין יז), "לעולם יקדים אדם תפלה לצרה וכו'". ובפרט מי יודע אם יזכה להתעורר אז לשוב באמת, כי לפעמים אפלו כשהיסורין באין על האדם, חס ושלום, אף על פי כן אינו זוכה לשוב לה' יתברך ולפעמים היסורין מעקמין את לבבו יותר מה' יתברך, חס ושלום, כי הם בחינת יראות הנפולות שמהם אחיזת החיצונים. ועל כן לפעמים אם אינו זוכה להתגבר הם מטעיין ומעקמין את לבבו יותר, חס ושלום." ²

חכם עיניו בראשו

אך החכם עיניו בראשו, והוא מקדים ושופט את עצמו בכל יום, ואז המשפט הוא רק בחסד. "על כן טוב לגבר שיקדים לשפוט את עצמו מקודם, כדי שלא יצטרך הדין להתלבש את עצמו, חס ושלום. וזהו, "אל תבוא במשפט את עבדך", שלא יבוא במשפט, היינו שלא יתלבש המשפט בדברים אחרים רחוקים ממנו יתברך, כי אז בוודאי לא יצדק לפניו כל ח"י. אבל כשקרובים לה' יתברך והמשפט ממנו יתברך בעצמו. על ידי שהאדם שופט את עצמו, אזי המשפט הוא רק רחמים וחמלה וחנינה." ²

1. קיצור ליקו"ט. 2. לקוטי הלכות חו"מ - כח והרשאה - ג.

רגליהם ולא יהלכו...

המשך משבוע שעבר

הפריץ הזקן היה נסער וצמרמורת של התרגשות הרעידה את גוו, הכל חשו שהוא עומד לומר דברים בלתי שגרתיים בעליל.

"מפקד צעיר ונמרץ - בצבאו של הקיסר, הייתי אז." פתח הפריץ את דבריו. "והגדוד שלי חנה סמוך לעיר פולנאה. יום אחד נעדרו שלושה חיילים מן הגדוד, נעלמו ולא נודע אָנֶם. מתוקף תפקידי, האחריות לשלומם רבצה על כתפי ועל-אתר פתחנו בחיפושים נרחבים אחר החילים האובדים. השעות נקפו ועקבותיהם עדיין לא נמצאו. הדאגה לשלומם כרסמה בי כתולעת עקשנית, להיכן התנדפו השלושה, כך בפתע פתאום?

הלילה החשוך והכהה כבר עטף אותנו בעלטה. החיפושים הפכו קשים יותר וכמעט בלתי אפשריים, אך אנו לא הרפינו... בשעה שממלכת היום כבר החלה דוחקת את רגלי הלילה הגיעו במרובה כמה חיילים מן הגדוד, שהיו עסוקים עד אותה שעה בחיפוש אינטנסיבי, החילים היו טרופי נשימה ונראו המומים ומבולבלים להחריד "המפ...המפקד חייב לבוא עימנו לראות במו עיניו את המחזה המבעית..."

ללא שהיות הצטרפתי אליהם כשראשי סחרחר עלי כטחנת-רוח.

העיר פולנאה, לשם הובילוני חיילי, היתה רדומה

פניתי אל הרב בראש מורכך ועיניים דומעות ביקשתי את סליחתו ואמרתיו לו: "איש קדוש, ברך אותי"

"במה אברכך?" שאלני

"בבנים, ובאריכות ימים" בקשתי.

ענה לי הרב: "נעתר אני לך, אולם בשני תנאים: האחד, שתהיה אוהב ישראל כל ימיו ואך טובתם תדרוש, ואילו השני: כשתפגוש יהודים המדברים ברעתי ספר להם את שארע היום"

נשבעתני לו שאעשה כדבריו ובקשתי לדעת את שמו.

"יעקב יוסף הכהן שמי" אמר לי, ועוד הוסיף "כשתבצע את שליחותך זו, לספר את המעשה הלזה קבל-עם, תדע שתפקידך תם ואתה עומד לעזוב את העולם."

"בן מאה שנה אני" קרא הפריץ בהתרגשות, "אני השתדלתי לקיים את תנאיו של הרב הקדוש בעל ה"תולדות יעקב יוסף" והברכות התקיימו במלואן. דעו לכם אין לכם כלל קצה של השגה בעוצם קדושתו ועצמתו של צדיק גדול זה!"

עיני הנוכחים היו מוצפות דמעות. כולם הודו נרגשות לפריץ והוחתן התייפח בפני חתנו וביקש את סליחתו. ביום שלמחרת מת הפריץ ויהי הדבר לפלא! קמו במלואם דברי הצדיק!

מאז עלתה קרנה של החסידות בעיירה ובסביבותיה ורבים החלו ללמוד בספר ה"תולדות" הק' זיע"א

ימי השובבי"ם

(המתחילים ביום א' הבעל"ט)

גלות את הדעת

מבואר בכמה מקומות בדברי רביה"ק¹, שכל סיבת הגלות נמשך מחסרון הדעת - העלמת המוחין. והעצה לגלות את הדעת, הוא על ידי תשובה וצעקה להשם ית', כל אחד כפי שיוודע את חסרון דעתו. ועל ידי זה נזכה לצאת מהגלות.²

גלות מצרים

עם ישראל, זכו לצאת מחושך השיעבוד, מארץ מצרים. בזכות שצעקו אל ה'. "וישראל עשו את שלהם ותפסו אמנות אבותם, ויצעקו בני ישראל אל ה'", כי זה עקר התיקון של הגלות ושל כל הצרות, שכולם נמשכין מחסרון הדעת, על ידי שנתעלמו המוחין, שלזה צריכין צעקה.²

גלות האחרון

גם מהגלות האחרון המר הזה נזכה לצאת בזכות הצעקות לה', "זה בחינת הגלות הארוך האחרון המר הזה, שהכל נמשך מחסרון הדעת, מתעלמות המוחין דקדושה, ובשביל זה ה' יתברך שולח צרות מצרות שונות, רחמנא לצלן, בכלל, ובפרטיות על כל אחד ואחד, הכל כדי שיצעק האדם אל ה', שעל ידי זה יוליד המוחין מתעלמותן כל אחד לפי בחינתו, שעל ידי זה תהיה הגאולה שנקראת "לידה" בבחינת 'כי חלה גם ילדה ציון את בניה, כי עתה בסוף הגלות הוא בבחינת 'כי באו בניו עד משבר, וכח אין ללידה' ולזה צריכין צעקה שיצעק כל אחד כפי מה שיוודע חסרון דעתו, שהוא רחוק מה' יתברך ומהתורה כל כך, וכל הצעקות שצועקין ישראל הנם במקום צעקת השכינה, ועל ידי זה מולדת המוחין, כמו שמבאר שם שבזה תלויה הגאולה"²

ימי השובבי"ם

בימים אלו קוראים בתורה בענין גלות מצרים, ואיך שזכו לצאת ולהגאל מגלות מצרים, והקריאה מעוררת, את הענין שקוראים כידוע,³ ועל כן בזמן זה מתחזקים ביותר בתשובה וצעקה להשית', שנוכח על ידי זה לצאת מהגלות.

שובבי"ם מלשון שובב

שובבים מלשון שובב, כי בימים אלו אנו מתבוננים כמה אנו שובבים, וכמה אנו רחוקים מהשם ית', ואנו שבים וחוזרים בתשובה. "זה בחינת שובבי"ם שבהם נוהגים הכשרים להתענות ולצעוק לה' יתברך בתפילות וסליחות, כי באלו הימים קורין בתורה בענין גלות מצרים וגאולתם שהיה על ידי צעקה. וכמו כן צריכין עתה בגלות הזה. וזהו: "שובו בני שובבים", שעקר כל הצרות והגלויות, רחמנא לצלן, הם על ידי חסרון הדעת, שזהו בחינת שובבים, שכל אחד הולך בעולם כמו משוגע ושובב ממש, כמו שנאמר, "יולך שובב בדרך לבו". וכשיבין האדם בעצמו כל זאת איך הוא שובב ומשוגע ממש, כי הולך אחרי שרירות לבו ואינו מסתכל על תכליתו הנצחי, בודאי יחוס על עצמו ויצעק הרבה לה' יתברך, ועל ידי זה יזכה, לפי בחינתו, להוליד

המוחין והדעת, שעל ידי זה עיקר הגאולה בכלל ובפרט בכל אדם ובכל זמן"⁴

תשובה מה היא?

"והעיקר על ידי שתי בחינות: דהינו לצעוק אל ה' הרבה, בין בתורה, בין בתפילה. ולקדש שבעת הנרות, וכל אחד כפי ריחוקו מזה, בפרט מקדושת שבעת הנרות, כמו שיוודע כל אחד בעצמו. כמו כן הוא רחוק מדעת אמיתי, ועל כן נופלים לו קושיות ומבוכות הרבה על הדעת האמיתי של הצדיק האמת ואנשיו, שהם עיקר הדעת והמוחין ובה תלוי כל בחירתו. ומי שחפץ באמת לאמתו, יצעק הרבה לה' יתברך ויפשפש במעשיו, בפרט בקדושת שבעת הנרות איך הוא אוחד בהם, ואז יבין האמת לאמתו. ועל כל פנים ינצל שבודאי לא יהיה עוד מתנגד וחולק על האמת לאמתו, כי יבין חסרונו כמה הוא רחוק מדעת אמיתי על ידי שלא קידש השבעת הנרות כראוי, שהם העינים והפה וכו'"²

אמירת תהלים

"בשבעות השובבי"ם, טוב לומר הרבה תהלים כדי לזכות לתשובה" (מכתבי שמואל)⁵

תהלים מרומז בפרשת שמות

"וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרָיִם: אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ: סוּפֵי תְבוֹת הֵם אוֹתֵינֹת תְּהַלְלִים וְאוֹתֵינֹת תִּשְׁוֹדָה. כִּי עַל יְדֵי תְהַלְלִים זֹכְרִין לְתִשְׁבּוּבָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרָיִם וְכוּ'. כִּי מִ"ט שְׁעָרֵי תִשְׁבּוּבָה הֵם בְּחִינַת מִ"ט אוֹתֵינֹת שֶׁגִּישׁ בְּשְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרָיִם, לְהַזְדַּבֵּק שָׁמָּה... וְעַל פֶּן הוּא דָבָר גְּדוֹל קֹאֵד לְעַסֵּק תְּמִיד בְּאֲמֵינַת תְּהַלְלִים, כִּי תְהַלְלִים הוּא הַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹל קֹאֵד לְהִשָּׁם יִתְבַּרְךְ, אֲשֶׁרֵי שְׂאִימָחַ בּו: " (תו' ע"ג, ח"ב)

מנהגי אנ"ש בשובבי"ם

"נהגו אנ"ש בימי השובבי"ם, לצום יום אחד מימי השבוע, ורובם נהגו לצום ביום ו', ולבלי להשלים את התענית, רק לטעום דבר מה בסוף היום, והיו אומרים הנהגות אלו, הם רק זכרון בעלמא שצריך לעשות תשובה, ואין זו התשובה בעצמה, כי התשובה בעצמה, זו התשובה האמתית, כל אחד ותשבתו,⁷

כאן בארץ ישראל אנ"ש נוהגים, לבלי לאכול דבר מן החי ביום אחד מימי השבוע."

צדקה לעניים

"היום הוא זמן השובבי"ם, וקשה לנו להתענות, יהי רצון שנזכה לתקן על ידי צדקה לעניים." (מכתבי עונג שבת)

1. תו' כ"ג, תו' נ"ז. 2. ליקו"ה ה' גילוח - ד - ת. 3. עיין אמרי אמת - פרשת פרה. 4. שם ס"ק ח'. 5. סוף מכתב ב'. 6. תהלים הוא בחינת שער החמישים של התשובה, שעל ידו יכול כ"א לחזור בתשובה ע"ש. 7. שש"ק ד - ר"ד.

לקוטי מוהר"ן שהתחילנו רבנו

פוחת גידי קשיות ליבינו"...

בכל ליל שישי, מדי שבוע בסייעתא דשמיא, מתקיימים מבחנים על הספה"ק לקוטי-מוהר"ן, לאברכים ובחורים תמורת מלגות.

מטרת המבחנים: להחזיר בלומדים את הליקו"ם ולסייע להם להבין, לזכור ולקיים הלכה-למעשה את דברי רבינו הק'.

בידך הזכות ליטול חלק בדבר נשגב ונפלא זה ולהנציח על גבי המבחנים את שמות יקיריך, לע"נ או להצלחה וישועה וכד' פל. 050-418-0673

לקוטי מוהר"ן

תורה י"ד

פירוש הפסוק 'טוב ה' לכל', הוא: **הששם הוא טוב לכל מה שצריך, לכן על ידי אמונה לא צריך תחבולות, רעיונות, ושאר דברים, אלא על כל דבר מתפללים להשם.**

תורה ט"ו

על ידי שעושים התבודדות, אין כוח לשום דבר בעולם להזיק לאדם, וגם על ידי זה אין לו פחד מכלום...

לחדד את השכל

באיזו שנה נסע רביה"ק ללעמברג?

התשובה משבוע שעבר: רביה"ק נכנס לאומן בשנת תק"ע